

Αλλαγές, προσθήκες και χιλιάδες μόρια Πώς θα γίνουν εφέτος οι Γενικές Εξετάσεις

ΤΟ ΤΡΙΤΟ δεκάημο του Ιουνίου, αν όλα πάνε καλά, προγραμματίζονται να γίνουν οι Γενικές Εξετάσεις για τα Πανεπιστήμια. Σημαντικές αλλαγές και προσθήκες υπάρχουν στο πρόγραμμα και τον τομέα των μαθημάτων, ως άριστα το 1991.

Επίσης, η ονομαστική βαθμολογία των υποψηφίων θα μετρείται πλέον σε χιλιάδες και όχι σε εκατοντάδες όπως μέχρι τώρα, μετά τον καθολικό συντελεστή των βαθμολογιών για τα προπαρασκευαστικά μαθήματα.

Της ΣΥΒΑΝΑΣ ΡΑΠΤΗ
• ΣΕΛΙΔΕΣ Α 32-33

Δάνειο - εξορκιστής Τα άδεια ελληνικά ταμεία τρόμαξαν την Κοινότητα

• ΣΕΛΙΔΕΣ Α3, Δ1, Δ 14-17

Τα 25 μέτρα για οικονομία στα καύσιμα

Εφόσον παραταθεί ο πόλεμος

ΕΙΚΟΣΙ Πέντε μέτρα εξοικονόμησης ενέργειας συνήλθαν μαζί με την επίσημη διακήρυξη στην κατανομή ενέργειας, το πρόγραμμα «επιτακτική ανάγκη» σε περίπτωση που υπάρξει κενό στην εφοδίαση της χώρας με πετρέλαιο και μισθώσουν τα αυτοκίνητα. Το διάτιμο ενέργειας είναι ένα - και όχι το σημαντικότερο - από τα 25 μέτρα.

Του ΧΡ. ΚΟΡΦΙΑΤΗ
• ΣΕΛΙΔΑ Α40

Κ. ΣΗΜΙΤΗΣ

Ποιοι είναι πίσω από τα σενάρια περί κεντροδεξιάς

ΣΤΙ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ του προς τον Γ. Κ. Πρωτοπαπί, ο οποίος υποστηρίζει Εθνικής Οικονομίας σημαία για την περασμένη Κυβέρνηση, το Κληρονομικό και τους «αγαπημένους»

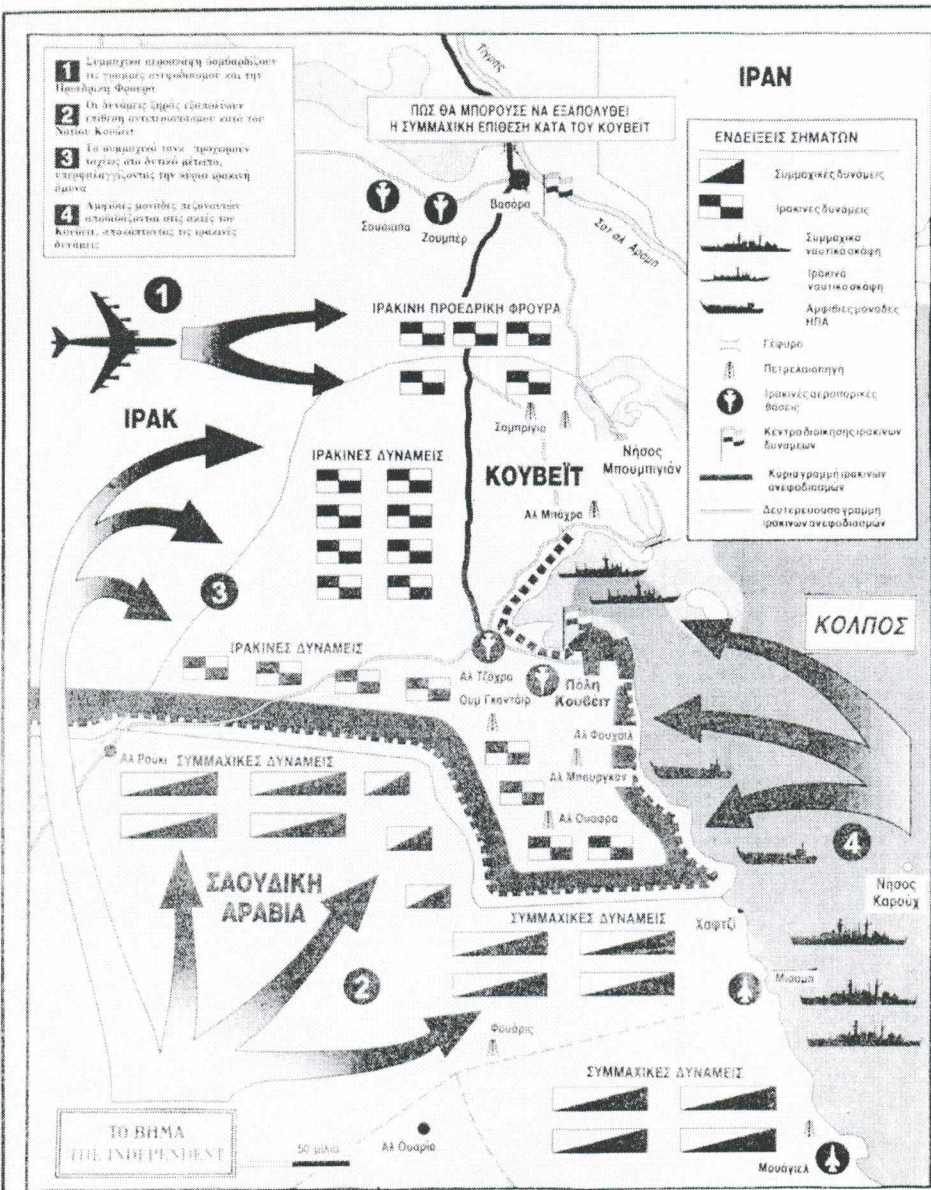
• ΣΕΛΙΔΑ Α7

Απαράδεκτη η έκθεση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ

• ΣΕΛΙΔΑ Α6

Πολικό ψυχός και χιλνία και σήμερα

• ΣΕΛΙΔΑ Α35

Η επίθεση του Ιράκ προκαλεί σύγχυση

Του ΣΤ. ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

ΟΥΑΣΙΝΓΤΟΝ, 2 Φεβρουαρίου.

Ο ΒΟΛΕΜΟΣ ενόχλησε μετέπειτα στην επίθεση ενόμιμο του, χωρίς να υπάρχει καμία ένδειξη ότι τερματίζεται σύντομα, και η προετοιμία φαίνεται να είναι στην αρχική ήμερα δημοπρασιών προμήθειας στο Πεντάγωνο.

Η τελεσίδικη επίθεση των Ιρακινών στην έρημη πολεμική Αμερική απέτυχε και κατανοήθηκε Ιρακινάι συνήθησαν αναμείλωση, αλλά οι στρατιώτες μικρές απώλειες των Αμερικανών προκαλώντας έντονες αντιδράσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες και αναμένεται, προς το παρόν τουλάχιστον, η επέκταση διήμερης έμφυσης στον πόλεμο στην έρημο.

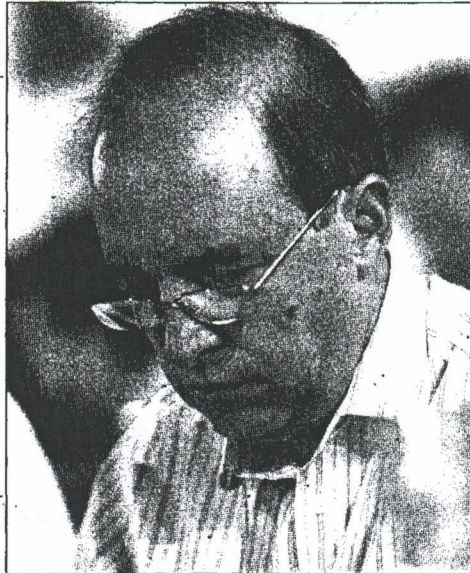
Στην Ουάσιγκτον αναμενόμενοι ότι η επίθεση του Σαντιν Λουισίι ενόχλησε να παραμείνει τις αμερικανικές δυνάμεις έμφυσης σε σύγχυση, με σκοπό να τους προετοιμάσει περαιτέρω απώλειες ώστε να δημοπρασιών αντιδράσεις στην κοινή γνώμη των Ηνωμένων Πολιτειών. Αναμένεται, ως εκ τούτου, ότι η Βαγδάτη θα επαναλάβει τις «επιθετικές επιδομές» της νότιας του Κουβέιτ.

Με τη στασιμότητα της καταστάσεως στην περιοχή του Κόλπου ενισχύονται πάσι οι ενδείξεις για αναθεώρηση της ενδοημερήσιας της Ουάσιγκτον για διπλωματική παρέμβαση στην κρίση. Το θέμα συζητήθηκε και στις συνομιλίες που είχε με τους Μπλουζ και Μπίλκινγκ ο γάμος συνταξάρχης Εξωτερικών Μπιλκινγκ, και στην κοινή ανακοίνωση του Αμεζούβλιου για πρώτη φορά έγινε προ ημερών λόγος και για «κατάσταση του πηλός», ώστε να αναζητηθεί άλλη λύση.

• ΣΕΛΙΔΕΣ Α 16-29

Μια συζήτηση «εφ' όλης της ύλης» με τον κ. Κ. Σημίτη

Ποιοι κρύβονται πίσω από τις φήμες για κεντροδεξιά

...Η «ειρήνη του πολέμου» είναι εθραυστή. Γιατί οι «εκρήξεις» και οι έντονες αντικαλοτήτες που χαρακτηρίζουν την ελληνική κοινωνία δεν έχουν επιδερμικές αιτίες. Οφείλονται σε κοινωνική κρίση, στη ζοφερή κατάσταση της οικονομίας, στην αναξιοκρατία του κράτους, στην έλλειψη κύρους των πολιτικών ηγεσιών, στη διχοκόμενη κοινωνική διασάρκεση...

Συνέντευξη στον Ι. Κ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ

ΚΕΝΤΡΟΔΕΞΙΑ σενάρια; Αυτά τα λένε οι ίδιοι που το 1988 μίσησαν για αποστάσεις, όταν γινόταν κριτική κατά του Μ. Κωνσταντίνου! Απαντά ψύχραιμος ο κ. Κ. Σημίτης. Κι εξηγεί ότι τέτοιου είδους «καταγγελλίες άνευ στοιχείων» χρησιμοποιούνται συνήθως για να καλυφθεί η συντηρητική πρακτική αυτών που τα καταγγέλλουν. Με μια συνέντευξη εφ' όλης (εξωτερικής και εσωτερικής) της ύλης, ο κ. Κ. Σημίτης διεκρινίζει ότι στον πόλεμο του Κόλπου «δεν είμαστε ουδέτεροι» και προαναγγέλλει «κοινωνικές εκρήξεις» στην Ελλάδα, εκρήξεις τις οποίες συνδέει εμμέσως με τη δίκη για το σκάνδαλο Κοσκωτά.

— Κύριε Σημίτη, έχει κανείς την αίσθηση ότι ο πόλεμος του Κόλπου ήταν, τελικά, άλλη μια αφορμή για να τακτοποιηθεί η κυβέρνηση με την αντιπολίτευση. Έτσι, για τον καθένα... Υποστηρικτές του Μίσητος εναντίον απαντών τον Σημίτη. Είναι δυνατόν σε τέτοιες συνθήκες να υπάρξει μια εθνική στρατηγική;

«Η εθνική στρατηγική είναι αναγκαία, αλλά δεν πρόκειται να υπάρξει αν σημεία εκκίνησης είναι είτε ο ατλαντικός, είτε η όποια στείρα ΠΑΣΟΚ. Η Ελλάδα δεν είναι υποχρεωμένη να ασπασθεί τις πολιτικές ενός από τους δύο μονομάχους. Δεν πρέπει να είναι ούτε θυραγός των ΗΠΑ ούτε συμπαραστάτης του Σαντάμ Χουσεΐν. Πρέπει να τηρεί ίσες αποστάσεις από μπερλιόζικους και στρατοκρατικούς νοσοκομεία και να προωθεί ουσιαστικές και όχι τυπικές ειρηνευτικές προσπάθειες. Εθνικό συμφέρον της Ελλάδας είναι: η λύση του Κυπριακού, η διασφάλιση της εθνικής ανεξαρτησίας απέναντι σε κάθε απειλή και τέλος η μόνιμη ειρήνη στη Μέση Ανατολή. Η μόνιμη ειρήνη θα της επιτρέψει να αναπτύξει διάσυνδέσεις και δραστηριότητες στον χώρο και να αξιοποιήσει τη γεωγραφική της θέση στο άκρο της Κοινότητας. Γι' αυτό και χρειάζεται να διατηρήσει και να διευρύνει τις σχέσεις της με τις араβικές χώρες και όχι να τις εγκαταλείπει τώρα».

— Μήπως, όμως, αυτή η ισοπέδωση οδηγεί τελικά σε μια έρμηση υποστήριξης του Σαντάμ; Και για τέτοια έρμηση υποστήριξη κατηγορείται η αντιπολίτευση και ειδικότερα το ΠαΣοΚ.

«Ίσως αποστάσεις σημαίνει ότι δεν πρέπει να ακολουθούμε τη γενικότερη πολιτική των ΗΠΑ ή του Ιράκ στην περιοχή, αλλά να επιδιώκουμε εκείνο που συμφέρει τη χώρα. Εμάς μας ενδιαφέρει πρώτο μια μεταπολεμική λύση που θα εξυπηρετεί τα συμφέροντά μας. Γι' αυτήν πρέπει να εργαζόμαστε από τώρα. Κατά τα άλλα, δεν είμαστε ουδέτεροι. Πρέπει να είμαστε υπέρ της εφαρμογής των αποφάσεων του ΟΗΕ και κατά της δίας που χρησιμοποιείται να Ιράκ. Η συνεισφορά μας στις συνάψεις του ΟΗΕ θα πρέπει να είναι όχι στρατιωτική αλλά ανθρώπινη. Μετά το τέλος των εχθροπραξιών θα πρέπει να βοηθήσουμε με τον ίδιο τρόπο και τον λαό του Ιράκ».

— Είναι δυνατόν, όμως, να υπάρξει μόνιμη ειρήνη υπό τη διαρκή απειλή του Σαντάμ και ενός πάλαιον Ιράκ; Ή με το Παλαιστινιακό να παραμένει εσωκρήξις;

«Η μόνιμη ειρήνη προϋποθέτει τη λύση του Παλαιστινιακού και διαρρυθμίσεις που θα έχουν την αποδοχή των λαών της περιοχής. Προϋποθέτει τη ματαίωση των απλών εξελεύσεων του Ιράκ στα πλαίσια ενός γενικευμένου κατά το δυνατόν στην περιοχή ασφαλισμού, που θα επιδιώκει όχι μόνο να στρατιωτικά αλλά κυρίως να πολιτικά μέσα. Ένα μέσο προς τον ασφαλιστικό θα ήταν η δημιουργία ενός πολυμελούς περιφερειακού οργανισμού, ο οποίος θα φροντίζει για σταθερότητα στην περιοχή».

Πρότυπο της λύσης μπορεί να είναι η Διάσκεψη για την Ασφάλεια και Συνεργασία στην Ευρώπη, ο περιφερειακός οργανισμός που δημιουργήθηκε στην Ευρώπη. Στόχος του οργανισμού θα είναι η διασφάλιση των συνόρων, ο έλεγχος των εξοπλισμών και η υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ο οργανισμός αυτός θα μπορούσε να παίξει ρόλο και στην κοινή αντιμετώπιση των προβλημάτων της παραγωγής πετρελαίου. Τέλος, μια τέτοια λύση μόνιμη σημαντική τον ρόλο της Τουρκίας στην περιοχή, γιατί αναβαθμίζει άλλες χώρες όπως τη Συρία».

Πολιτική λύση στη Μέση Ανατολή

— Αυτό δείχνει να συμφωνείτε με την επίσημη κεντροδεξιά άποψη για μια μεταπολεμική περιφερειακή διάσκεψη, στην οποία να τεθεί και το Κυπριακό...

«Η σκέψη για μια Διεθνή Συνδιάσκεψη από το τέλος του πολέμου χρειάζεται μελέτη. Η Διεθνή Συνδιάσκεψη θα αποτύχει πολιτικά, αν τεθεί υπό την επηρροή των ΗΠΑ και δεν έχει την αποδοχή της παγκόσμιας κοινότητας. Ένα όργανο από το οποίο μπορούμε να προκύψουν μονομέτρες λύσεις είναι το Συμβούλιο Ασφαλείας, που άλλωστε πήρε τις αποφάσεις για την αποκατάσταση της διεθνούς νομιμότητας στο Κουβέιτ. Σε κάθε περίπτωση θέση της Ελλάδας πρέπει να είναι η διατήρηση των συνόρων του Ιράκ και η τήρηση των αποφάσεων των Ηνωμένων Εθνών. Δεν πρέπει να υπάρξει «κλίμα» προς διανομή, και μάλιστα προς όφελος της Τουρκίας. Το Φιλίππου αυτό υπακούει τόσο την

εγγύηση όσο και το μέσο πίεσης για τη λύση του Κυπριακού.

Ο κίνδυνος, που θα προκύψει έντονος μετά τη λήξη των εχθροπραξιών, είναι η συσσώρευση του αραβικού κόσμου κατά τον σιμάχον, η εξέλιξη της σημερινής διαμάχης σε μια γενικότερη αντιπαράθεση Ισλάμ - Δόξης. Η συσσώρευση μπορεί να προκληθεί και να ωρμηθεί μέσα από κάθε είδους εξελεύσεις, ακόμη και αυτής της κατά κράτος ήττας του Ιράκ, εφόσον μετά δεν υπάρξουν πολιτικές λύσεις στα προβλήματα της περιοχής. Το Ισραήλ, έχοντας στο πλευρό του το εβραϊκό λάμπι που παίζει καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της πολιτικής των ΗΠΑ, θα πιέσει για να διατηρηθεί η σημερινή κατάσταση. Η πίεση αυτή δεν πρέπει να ευδοκιμήσει.

— Από την άλλη πλευρά, όμως, έχουμε την πίεση των λεγόμενων «ειρηνιστών» στη Δόξη, η οποία αντικειμενικά λειτουργεί υπέρ του Ιράκ.

«Το Ιράκ υπολογίζει στην κοινή γνώμη της Δόξης για να κερδίσει «πολιτικά» τον πόλεμο παραείνοντας κατά το δυνατόν τις εχθροπραξίες. Είναι πιθανό, ανακαταφέρει να αντέξει στις επιθέσεις, να αλλάξει στάση. Να προτείνει ειρήνη με αντάλλαγμα τη λύση του Παλαιστινιακού. Θα επιδιώξει έτσι να κερδίσει την ηγεμονία των Αράβων με τη συμπαράσταση της κοινής γνώμης της Δόξης, που θα γίνει ειρήνη. Όμως κάθε λύση που δεν θα αποτρέψει την ηγεμονία της περιοχής από τη μία ή την άλλη δύναμη και την επέκταση των χιζμικών και πυρηνικών όπλων θα οδηγήσει σε νέες τραγωδίες».

— Σε όλα αυτά, κύριε Σημίτη, υπάρχει μια μεγάλη ασυνολία: η ασυνολία της Ευρώπης. Έχει κάποια θέση δυνατότητας η Κοινότητα να παίξει κάποιον ρόλο;

«Η Ελλάδα θα πρέπει να πιέσει άμεσα για την πολιτική δραστηριοποίηση της Κοινότητας και την πρωτοβουλία της τελευταίας μετά τον πόλεμο για την οριστική επίλυση της κρίσης. Η Κοινότητα αποδείχθηκε μέχρι τώρα τελείως ανίκανη να διαμορφώσει μια ενιαία στάση και να προωθήσει μια αποτελεσματική πολιτική. Όμως αμέσως μετά τον πόλεμο μπορεί να παίξει ένα σημαντικό ρόλο, μια ποσοτική διαπραγματεύσεις που θα ακολουθήσουν σημασία έχουν και η πολιτική επήραση και η οικονομική δύναμη. Επαύλιξη της χώρας μας πρέπει να είναι η Κοινότητα να αποτελέσει ένα νέο πόλο επηρεασμού των διεθνών εξελεύσεων, ο οποίος θα εκφράζει και τα ιδιαίτερα συμφέροντά μας».

Η Ελλάδα, και αν ασοθή ασπασθεί ολοκληρωτικά

την πολιτική των ΗΠΑ, δεν πρόκειται να συμμετάσχει, όπως το ελίτ της κυβέρνησης, σε μια διεθνή διάσκεψη με πρωταγωνιστικό ρόλο και να επιτύχει την αναγνώριση όλων των αιτημάτων της. Η συμβολή της χώρας στη «βίση» των συμμαχικών δυνάμεων θα είναι σε κάθε περίπτωση ελάχιστη και πάντως πολύ μικρότερη εκείνης της Τουρκίας, ώστε δεν θα υπάρχει περιθώριο να ζητήσει ανταπόκριση για τις υπηρεσίες της».

Άμεση λύση του Κυπριακού

— Με άλλα λόγια δεν είστε πολύ αισιόδοξος για το Κυπριακό.

«Η μάχη για το Κυπριακό είναι συναισθηματικά φορτισμένη. Θα πρέπει να επιδιώξουμε την άμεση λύση του. Θα πρέπει όμως να έχουμε συνείδηση ότι το Κυπριακό θα λυθεί ή δεν θα λυθεί κάτω από επιλογές που αφορούν το σύνολο της περιοχής και όχι διότι θα πέσει η Ελλάδα με ούτως ή άλλως αναδομημένη Τουρκία μέσω των ΗΠΑ. Η διαπραγμάτευση για το Κυπριακό δεν αρχίζει από μηδενική βάση, αλλά στηρίζεται στις αποφάσεις των Ηνωμένων Εθνών».

Η σχέση 7 προς 10 εκφράζει την ισορροπία των δυνάμεων στην περιοχή όπως διαμορφώθηκε μετά από την τουρκική επέμβαση στην Κύπρο. Κύριο μέλημα μας όμως πρέπει να είναι η άρση των αιτίων που προκάλεσαν τις αντάγκες του 7 προς 10 και όχι αυτή καθ' εαυτή η αναλογία. Η ελληνική πολιτική θα πρέπει να πείσει ότι η τουρκική στάση δημιουργεί κινδύνους για την ειρήνη στην υποανατολική λεκάνη της Μεσογείου και εκ εκ τούτου το Κυπριακό θα πρέπει να αντιμετωπισθεί στις διαφανόμενες ρυθμίσεις των εκκερμωτήτων στη Μέση Ανατολή».

— Κύριε Σημίτη, για πολλοστή φορά ακούστηκαν διάφορες ιστορίες για τα λεγόμενα «κεντροδεξιό σενάρια». Τι σημασία αποδίδετε σ' αυτά τα πρόγνματα;

«Η αυτοπύξη της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τα προβλήματα του τόπου είναι λογικό να οδηγεί κύκλους της συντηρητικής παράταξης να αναλογίζονται με ποιο τρόπο μπορεί η Δεξιά να ενταχθεί στη σημερινή κρίση. Το σχήμα αυτό είναι στην πραγματικότητα όχι κεντροδεξιό αλλά δεξιοκέντρο».

— Με άλλα λόγια δεν θεωρείτε ότι υπάρχουν δυνατότητες ή προοπτικές προεξέλιξης της αντιπολιτευσίας με την κυβέρνηση. Υπάρχει ίσως μια μερίδα της κοινής γνώμης που επιθυμεί αυτή τη συνένωση;

«Η διακυβέρνηση του τόπου από τη Νέα Δημοκρατία είναι αναποτελεσματική όχι μόνο γιατί οι κυβερνήσεις δεν είναι ικανοί ή γιατί δεν έχουν εξασφαλίσει ικανοποιητική τεχνική υποστήριξη. Είναι γιατί οι αντιλήψεις τους για την κοινωνική εξέλιξη, την πολιτική ζωή και κυρίως τον τρόπο άσκησης της εξουσίας δεν συμβαδίζουν με τις ανάγκες της εποχής».

Αντικείμενο μιας συνεργασίας θα ήταν μόνο και μόνο η νομής της εξουσίας: η κατανομή θέσεων, οι διορισμοί, η μεταχείριση των πολιτικών πελατών. Τα όποια προγράμματα εμφανισθούν θα είναι το φύλλο σπυγής για να συγκυλιωθεί η κυρίαρχη εκπαίδευση, η αναλογική κατανομή των ωφελών της εξουσίας μεταξύ των συστατικών. Σε ένα τρίμηνα της αντιπολίτευσης, παρά τις φραστικές αντιδράσεις κορώνες, επικρατεί η ίδια νοοτροπία με τη Δεξιά για το πώς ασκείται η εξουσία. Αποδείξει οι διορισμοί που έκαναν συστηματικά ορισμένοι υπουργοί στη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας. Όμως ο κορμός του ΠΑΣΟΚ δεν μπορεί να δεχθεί μια τέτοια συνεργασία. Θα αναρροίσει τους στόχους του κόμματος. Για μας, πολιτική που περιορίζεται σε τακτικούς ελιγμούς για την απόκτηση της κυβερνητικής εξουσίας, είναι συντηρητική πολιτική».

— Το πρόβλημα, όμως, δεν είναι θεωρητικό. Μερικοί έκαναν καταγγελλίες για αγροναρθρώσεις και ξένα κέντρα και παρασκηνία.

«Θα έπρεπε όποιος έχει στοιχεία να τα παρουσιάσει στη δημοσιότητα. Επειδή όμως κανένας δεν παρουσίασε στοιχεία, πιστεύω ότι ο θόρυβος που προκλήθηκε εξυπηρετεί ένα συγκεκριμένο σκοπό. Προκαλείται από εκείνους που θέλουν να αποφευχθούν την προοχή της κοινής γνώμης και των στελεχών του κόμματος από τα προβλήματα λειτουργίας του, που θέλουν να αναδομηθούν με αριστερή πλειοψηφία που συγκυλιώνει τη συντηρητική τους πρακτική. Ας μην ξεχνάμε ότι τον Δεκέμβριο του 1988, όταν η κατακαρήνη κατά του τότε αντιπροέδρου της κυβέρνησης Κωνσταντίνου είχε γενικευθεί, εφευρέθηκε από τους ίδιους κύκλους και τον ίδιο ο κίνδυνος της αποστασίας για να σπείρει η σοσιαλιστική κριτική».

Κοινωνικές εκρήξεις

— Έχει κανείς την αίσθηση ότι ο πόλεμος πύλασε την πολιτική αντανακλάση. Προβλέπετε ότι η εσωτερική εκμεταίρια θα διαρκέσει για πολύ;

«Πιστεύω ότι η «ειρήνη του πολέμου» είναι εθραυστή. Γιατί οι «εκρήξεις» και οι έντονες αντικαλοτήτες που χαρακτηρίζουν την ελληνική κοινωνία δεν έχουν επιδερμικές αιτίες. Οφείλονται σε κοινωνική κρίση, στη ζοφερή κατάσταση της οικονομίας, στην αναξιοκρατία του κράτους, στην έλλειψη κύρους των πολιτικών ηγεσιών, στη διχοκόμενη κοινωνική διασάρκεση. Οι μνηστικές κινητοποιήσεις οφείλονται σε πάρα πολλούς λόγους που δεν μπορούν να καταγραφούν σε έναν κατάλογο αυτών, που θα άρα συστηματικά η κυβέρνηση. Είναι αποτέλεσμα διαδικασιών που διαφεύγουν την ορθολογική σύλληψη. Θα φέρω ένα άλλο παράδειγμα».

Στις 11 Μαρτίου αρχίζει η δίκη Κοσκωτά. Εδώ και δύο χρόνια η ελληνική πολιτική ζωή προσδοκώμενη από το σκάνδαλο και το αίτημα για κάθαρση. Δύο εκατομμύρια ανεμετήρητες, στις οποίες έδωσαν διακατομήτρια, επικεντρώθηκαν σ' αυτό το θέμα. Ποιο θα είναι το αποτέλεσμα αν στις 11 Μαρτίου δροθεί ο ένας ή ο άλλος τρόπος για να ματαιωθούν ουσιαστικά η δίκη με το δικαιολογικό ότι δεν χρειάζεται έξαρση παθών; Η κοινή γνώμη θα θεωρήσει ότι υπάρχει σίγη και συναλλαγή. Το μήνυμα για την κοινωνία θα είναι ότι τα πάντα μπορεί να είναι αντικειμενο κομμητικής εκμετάλλωσης και ανενδοιαστές διαπραγματεύσεις».

Αν μεθαύριο ξεσηκωθούν δίκια οι αγρότες, γιατί οι επιδοτήσεις δεν είναι αρκετές, ή οι ελεεινότεροι επαγγελματίες απεργήσουν, γιατί οι φορολογικές ρυθμίσεις περιορίζουν την ανέλεκτη φοροαποφυγή, θα φταίει ο χειρισμός της υποθέσεως Κοσκωτά ή οι προαπαιθεία απελευθερώσεως των χοντρικών ή οι αναδομηθεί η ψευδοαναρχική που τρομοκράτησαν το κέντρο της Αθήνας; Όχι βέβαια με τη σχέση που έχει η αιτία με το αιτιώ. Θα φταίει όμως όλα ταυτόχρονα, γιατί με το καθένα από αυτά τα γεγονότα το κάθε άτομο ελπιόμαστε να μην κοινωνική για την κοινωνική ενότητα είναι θετικό, γιατί δεν υπάρχει φραγμός στην παράλογη συμπεριφορά των άλλων. Γιατί να μην υπάρξουν λοιπόν νέες «εκρήξεις»;

— Είμαστε, λοιπόν, καταδικασμένοι σε αλληλέλληλους κύκλους θίας;

«Θα πρέπει να ξεναμάθουμε το κάθε άτομο, οι κοινωνικές ομάδες και προπαντός η κυβέρνηση ότι έχουν κοινωνική ενότητα. Κοινωνική ενότητα σημαίνει δεσμεύσεις, παροχές, διάλογο όπου συναινούνται και όχι απλώς συνυπάρχουν οι διαλεγόμενοι, δεσμευμένοι σε αξίες που εκπρέζουν και δικαιώνουν την κοινωνική συναπαρτιή».